

De Schrijver

De toekomst is groen en vreedzaam. Dieren hebben een stem. Geluk staat voorop. Fantasy of sciencefiction? Tijdens de research voor mijn toekomstroman Vogelkinderen vroeg ik deskundigen hoe de wereld er over een eeuw uit kán zien als we andere keuzes maken. Het werd een bijzondere ontdekkingsstocht. En een geruststellende: de technische mogelijkheden om onze wereld duurzaam in te richten, bestaan al.

Ik heb drie kinderen en ben docent drama op een middelbare school. Elke dag worden mijn kinderen en leerlingen overspoeld met angstaanjagende berichten over de opwarming van de aarde, een stijgende zeespiegel en uitstervende diersoorten. Zij kunnen daar niets mee. Kinderen hebben een perspectief nodig. Ik wil ze vertellen wat er mogelijk is.

Zo begon ik drie jaar geleden aan Vogelkinderen. Mijn eerste vraag: welke waarden moeten de basis vormen van een 'ideale maatschappij'? Een filosoof in een Amsterdamse kroeg ontraadde mij te veel optimisme. Plato concludeerde al dat een ideale wereld voor iedereen iets anders is. Proost! Maar toch... als je in de oudheid vroeg wat een goed mens was, kreeg je als antwoord: 'een man die goed voor zijn slaven zorgt.' Dan zijn we toch al wat opgeschoten.

Ik stortte mij op het taoïsme, verdiepte mij in het Bruto Nationaal geluk en scande mijn ochtendkrant op begrippen als donuteconomie en circulaire steden.

Boven een bak cornflakes schrapte ik het ideaal van economische groei. Ecologisch evenwicht en onderlinge solidariteit zijn de nieuwe richtlijnen. Geluk wordt een verplicht schoolvak.

Google leidde me naar een wonderbaarlijk boek: *Ecomodernisme, het nieuwe denken over groen en groei*. De strekking: het zijn juist onze welvaart en technologische vooruitgang, die vrede en duurzaamheid mogelijk maken. Mijn interesse was gewekt. Want met al mijn idealisme had ik één probleem nog niet opgelost: het wereldwijde welvaarts-ideaal gaat géén plaats maken voor een verlicht leven in bemoste plaggenhutten met biologisch eten uit

eigen tuin. Zo gek zijn we niet.

Ik belde met stadsplanners, landbouw- en voedingsdeskundigen. Een circulaire economie (alle grondstoffen gebruiken, eindproducten recycleren) is - dankzij slimme informatietechnologie die productieprocessen en afvalstromen op elkaar afstemt - nu al mogelijk. Hightech landbouw en een minimale vleesconsumptie zijn de weg naar meer voedsel produceren op minder grond. Zo kan wilde natuur herstellen, en met de natuur de biodiversiteit.

Ondertussen onderzoek ik de rol van dieren. Charles Darwin schreef al dat veel dieren in aanleg over dezelfde verstandelijke en emotionele vermogens beschikken als mensen. Recent onderzoek bevestigt dat. Filosofe Eva Meijer gaat een stap verder. In haar boek *Dierentalen* pleit ze ervoor om de signalen die dieren afgeven, mee te laten wegen tijdens het nemen van politieke besluiten.

Vogelkinderen speelt zich af in het jaar 2143. Meer dan zeventig procent van de wereldbevolking leeft in steden. Deze zijn ruim en groen. Zelfrijdende deelauto's zijn per app oproepbaar en verdwijnen na gebruik onder de grond. Snelwegen zijn vervangen door ondergrondse zweeftreinen. Dierenpopulaties hebben weer ruimte om te groeien en te migreren.

Maar ook in 2143 zijn we geen verlichte goden. Ook met geluk als verplicht schoolvak, zijn we soms ijdel en trots, zoekend en onzeker. We hebben behoefte aan erkenning en verliezen niet graag wat we hebben opgebouwd. We worden gekmakend verliefd en ook

regelmatig afgewezen. We doen geweldige vondsten en maken fouten. Ook in 2143 zijn we elke dag bezig om onszelf te overwinnen. Regel voor regel kreeg mijn verhaal vorm.

De wereld van Dayo en Aqila is groen en vreedzaam. Dieren hebben een stem. Geluk staat voorop. Maar de een heeft nou eenmaal meer geluk dan een ander. Niet iedereen is blij als je dat hardop uitspreekt. Als de hoogste bestuurder in het niets verdwijnt, breekt een opstand uit. Met hulp van witte reigers volgen Dayo en Aqila een spoor de bergen in. Twee verliefde tieners proberen een perfecte wereld te redden van de ondergang.